

Севиние“ (публикувано на 24. мартъ 1871 г. въ в. „Дунавъ“). Иларионъ работѣше съ най-голѣмо усърдие, както въ кантората си, така и въ читалището.

Презъ 1870 г. образувахме пѣвческо дружество съ пѣвчески хоръ, който хоръ взема живо участие при посрѣщането на първия български екзархъ Антимъ I (1872 г.). Още презъ 1871 г. пѣвческиятъ хоръ почна да дава театрални представления. Понеже по него време не можеше да се намѣри момиче или жена да играе женскитѣ роли, то такива често се даваха на Илариона, тъй като той бѣше младъ, хубавецъ, съ руменѣ страни. По характеръ бѣше любезенъ, веселъ и винаги засмѣнъ, затова бѣше любимецъ на всички, стари и млади. Бѣше честенъ и голѣмъ патриотъ. Живѣеше у една приятелка на майка ми, баба Еленка, на която децата бѣха измрѣли, та го обичаше като свой синъ. Съ него живѣеха и две негови сестричета, но какво стана после съ тѣхъ, не зная.

Иларионъ взема живо участие по събарянето на гръцката черкова презъ месецъ декемврий 1872 г., като събра съ царския ферманъ повече отъ 1000 души българи, стари и млади и отиде съ комисията при валията. Тамъ посочиха чл. 8 отъ фермана, който не даваше право на гърцитѣ да си правятъ черква въ Русе, понеже бѣха много малко. Ние съ народа съборихме черквата, ако и да имаше сблъскване съ войската, съ „тюфекъ депчи“ и метрови дърва.

Презъ м. септемврий 1871 г. въ читалището „Зора“ съ Ангелъ Кънчевъ основахме Русенския таенъ частенъ революционенъ комитетъ. Ангелъ възложи на мене да избира лицата, на които да повѣря тази тайна. Азъ най-напредъ я повѣрихъ на Тома Кърджиевъ, родомъ отъ с. Арбанаси, родителитѣ на който се бѣха преселили въ Русе, личенъ мой приятель, после на Ради Ивановъ, Ганчо